

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ πρέπει να είναι για τα Μέλη θέμα πρώτης προτεραιότητας στην Ετήσια Γενική Συνέλευση αυτής της Κυριακής. Ο διχασμός που ξεκίνησε πριν από μισό αιώνα από άλλον Αρχιεπίσκοπο και άλλες Κοινοτικές Διοικήσεις δεν θα πρέπει να κληροδοτηθεί στα παιδιά μας. Υπάρχουν και τα πολιτιστικά πράγματα που είναι και ο ιδρυτικός ρόλος της Κοινότητας, δεν περιστρέφονται όλα γύρω από μια αρρωστημένη σχέση. Έτσι δεν οδηγούμεθα πουθενά. Πρέπει να το καταλάβουν επιτέλους αυτοί οι κάποιιοι, ότι η ελληνική Παροικία δεν έχει άλλα περιθώρια για τέτοιου είδους διαφορές. Το ζήτημα του ποιος αντιπροσωπεύει τη Θρησκεία των Ελλήνων στην Αυστραλία και ποιος πρέπει να διοικεί τις εκκλησίες, έχει λυθεί ευτυχώς από την ίδια τη ζωή. Δεν έχει νόημα να ασχολούμεθα περισσότερο. Στα πενήντα χρόνια που πέρασαν, άλλωστε, οι αρχικές αιτίες που οδήγησαν στη Σύγκρουση είναι πλέον ανύπαρκτες. Ακόμη και η Αυτοκέφαλη Εκκλησία έχει καταντήσει νεκρό γράμμα. Γιατί λοιπόν δεν προχωράει ο διάλογος; Που είναι η διαφορά; Τι είναι εκείνο που εμποδίζει τον ιστορικό μας Φορέα να μην έχει αρμονική συμβίωση με την Εκκλησιαστική μας Αρχή;

ΙΔΟΥ το ανύπαρκτο των διαφορών: Η Κοινότητα ζητά έντιμη λύση του Εκκλησιαστικού με την Αρχιεπισκοπή χωρίς ασφαλώς να θίγεται η αυτοτέλειά της και όχι λύση που θα μετέτρεπε την Κοινότητα σε Ενορία της Αρχιεπισκοπής. Η Αρχιεπισκοπή με γραπτή δήλωσή της δεν ζήτησε καμιά ανάμειξη στα Διοικητικά της Κοινότητας, ούτε και στα κοινωνικοπολιτικά της, αλλά ούτε και στα προσωπικούς, παραταξιακούς και άλλους λόγους ψευδώς διαδίδουν. Για την οριστική όμως επίλυση του προβλήματος η Αρχιεπισκοπή απαίτησε ΔΙΚΑΙΩΣ «να διαγραφεί το ανίερο και γελοίο άρθρο που τολμά να δηλώνει ότι η Γενική Συνέλευση των Μελών «διορίζει» τον Μητροπολίτη ή Αρχιεπίσκοπο και καθορίζει πόσο χρόνο θα αναγνωρίζουν τούτη την πνευματική δικαιοδοσία και όχι κάποιου άλλου». Και είναι αλήθεια, καταπώς μου έλεγε

Θεολόγος του Εκκλησιαστικού Δικαίου, ότι αποτελεί κατάφωρη παραβίαση των Ιερών Κανόνων να «διορίζουν» οι κοσμικοί τον πνευματικό ηγέτη αντί να τον χειροτονεί η Ιερά Σύνοδος. Γιατί λοιπόν να διακωμωδείται η ταλαιπωρία της Παροικίας, αφού το επιχείρημα για

βασιμότητα; Απλούστατα στον ισχυρισμό «ο καθένας να περιορισθεί στα καθήκοντά του και όχι η ανάδειξη του εκάστοτε Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας σε εθνάρχη με πολιτικό -εκκλησιαστικό ρόλο που έχει σαν αποτέλεσμα η Ελληνική Παροικία να κηδεμονεύεται α-

Το Εκκλησιαστικό στην Ετήσια Γενική Συνέλευση

τον «απόλυτο δεσποτικό έλεγχο της Κοινότητας από την Αρχιεπισκοπή», που αποτελούσε τον σκόπελο όπου συντριβόταν και συντρίβεται η Ενότητα εκλείπει με την γραπτή δήλωση της Αρχιεπισκοπής;

Η ΠΟΘΗΤΗ Νιρβάνα, δηλαδή μια κατάσταση πλήρους εφησυχασμού, κάνει για μια ακόμη φορά το θαύμα της. Η κατάσταση για τη διευθέτηση του Εκκλησιαστικού παραμένει ΣΤΑΣΙΜΗ. Όλοι στο περιμένε είναι. Κάτι δηλαδή σαν να έχουμε απλώσει τραχανά και να περιμένουμε να στεγνώσει! Άλλοι περιμένουν γιατί ονειρεύονται τον «πολιτικό -εκκλησιαστικό ολοκληρωτισμό» της Αρχιεπισκοπής σαν μπαμπούλα που αιωρείται πάνω από τα κεφάλια μας. Άλλοι περιμένουν να δουν τι θα κάνει τελικά η Ελληνική Κυβέρνηση. Άλλοι περιμένουν να το λύσει ο χρόνος. Μήπως και κάποιοι άλλοι περιμένουν μια επίσκεψη από τον κ. Απόστολο Λάιο στην «Παναγία» για να «δέσει» το πρόβλημα για τα καλά; Πάντως όλοι βρίσκονται στα χαρακώματα και περιμένουν τον άλλον να κάνει την πρώτη κίνηση. Τι είναι όμως εκείνο που εμποδίζει την Ηγεσία της Κοινότητας να κάνει την πρώτη κίνηση ως όφειλε από Σε-

πό τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο -Εθνάρχη! Με το να κατηγορούν τον Αρχιεπίσκοπο για «δεσποτισμό» δεν θίγεται ο Αρχιεπίσκοπος, εκείνο που πραγματικά θίγεται είναι η Αλήθεια.

ΥΠΑΡΧΕΙ και ένας να μας πει που έστω μόνο και μια φορά ο Αρχιεπίσκοπος να είχε ή να προσπάθησε να πει στην Κοινότητα πως να λειτουργήσει; Πως να διοικηθεί; Τι δραστηριότητες να έχει; Τι να κάνει τα λεφτά της ή άλλα παρόμοια; Η αλήθεια είναι, ΠΟΤΕ! Ακόμη και στο περίφημο θέμα του Καταστατικού, ο Αρχιεπίσκοπος ΔΕΝ νοιάζεται για ΤΙΠΟΤΕ άλλο, παρά για τα Άρθρα που αφορούν τα δικά του χωράφια. Δηλαδή τη λειτουργία των Ναών. Την ίδια ώρα η Κοινότητα πάντα λέει στον Αρχιεπίσκοπο να ασχολείται με τα «θρησκευτικά του καθήκοντα». Μα αυτό ακριβώς κάνει! Ο τρόπος λειτουργίας των Ναών είναι ΔΙΚΙΑ του υπόθεσης. Πως επεμβαίνουμε εμείς στα χωράφια του; Όσο για τις κοσμικές δήθεν ενασχολήσεις, Γηροκομεία, Σχολεία, Πρόνοιες και Κολλέγια, τι ζητάμε από τη Θρησκεία; Από την οποιαδήποτε Θρησκεία; Να απέχει «από το αίμα» των πραγμάτων; Οι Τρεις Ιεράρχες είναι και σήμερα τα φωτεινά σύμβολα

της Παιδείας, ιδιαιτέρως ο Μέγας Βασίλειος διέθεσε όλη την πατρική του περιουσία σε Φιλανθρωπικά έργα. Ολόκληρο συγκρότημα φιλανθρωπικών ιδρυμάτων χτίστηκε και λειτούργησε κάτω από την επίβλεψη του Ιεράρχη Βασιλείου. Νοσοκομεία, Ορφανοτροφεία, Γηροκομεία, Ξενώνες και τόσα άλλα, όπου έβρισκαν ανακούφιση και σωτηρία χιλιάδες δυστυχισμένοι συνάνθρωποι μας, την ξακουστή και σήμερα περίφημη «Βασιλειάδα». Είναι δεσποτισμός αυτό; Όχι, είναι μέσα στα καθήκοντα και υποχρεώσεις του εκάστοτε Αρχιεπισκόπου. Η Αρχιεπισκοπή ΠΟΤΕ δεν ανακατεύτηκε σε τίποτα πέρα από αυτά που όλοι μας θεωρούμε και θέλουμε να είναι τα καθήκοντά της. Δεν επενέβη ο Αρχιεπίσκοπος στα Διοικητικά της Κοινότητας. Ούτε όπως καλά γνωρίζω θα έχει πρόβλημα με αυτό. Τουναντίον η Κοινότητα με τις εκκλησίες και την Αυτοκέφαλο επεμβαίνει στο έργο του Αρχιεπισκόπου. Δεν έχει κανένα λόγο λοιπόν ο Αρχιεπίσκοπος να κάνει την αρχή για τη λύση του Εκκλησιαστικού. Εκείνη που πρέπει να τρέξει είναι η Κοινότητα, γιατί ο χρόνος είναι χρυσάφι υπέρ της Αρχιεπισκοπής. «Ο έχων ώττα ακουέτω και ο νοών νοεέτω».

ΠΡΩΤΟ λοιπόν και σημαντικότερο για τα Μέλη στην Ετήσια Γενική Συνέλευση πρέπει να είναι το θέμα της αποκατάστασης των σχέσεων της Κοινότητας με την Αρχιεπισκοπή. Γιατί αν συνεχίσει η Κοινότητα να κάνει την ρήξη υποκατάστατο της ταυτότητάς της, τότε θα κινδυνεύσει να χάσει παντελώς την Ηγεμονία της στον Παροικιακό μας χώρο. Ελπίζουμε, έστω και την δωδεκάτη ώρα, ο χαρισματικός Ηγέτης Χάρης Δανάλης, που εκτός από οραματιστής είναι και διορατικός, ότι θα πείσει τους μετρομένους στα δάχτυλα του ενός χεριού «αυτοκεφαλίζοντες», να απαγκιστρωθεί η Κοινότητα από το λεγόμενο «Εκκλησιαστικό» και να δεχτεί να παίξει ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ τον πολιτιστικό ρόλο που της αρμόζει και είναι ταγμένη να παίξει. Αλλιώς όπως λένε οι σάφρονες ο θόρυβος δεν αποδεικνύει τίποτε. Συμβαίνει συχνά μια κότα που απλώς έκανε αυγό να κακαρίζει σαν να έκανε αστεροειδή.

Θα ξαναχτυπήσουν ελληνικές καμπάνες στη Βενετία

Της **N. ΚΟΝΤΡΑΡΟΥ-ΡΑΖΣΙΑ**

Πανύψηλο λευκό στολίδι, όπως ακριβώς φάνταζε στα μάτια των Ελλήνων της Βενετίας πριν από 400 χρόνια, όταν πρωτοχτύπησαν οι καμπάνες του, προβάλλει και πάλι στην Πλατεία των Ελλήνων το καμπαναριό του Αγίου Γεωργίου. Υστερα από προσπάθειες ετών του Ελληνικού Ινστιτούτου Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Σπουδών της Βενετίας, με τη χορηγία του Ιδρύματος Λεβέντη και την παρακολούθηση του Συμβουλίου Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς της Ελ-

ληνικής Εταιρείας, το καμπαναριό, που αντιμετώπιζε πλήθος προβλημάτων, αποκαταστάθηκε. Το γεγονός θα γιορταστεί σε ειδική εκδήλωση στις 17 Οκτωβρίου. Οι εργασίες αποκατάστασης κράτησαν δύο χρόνια (2004-2006) και στάθηκαν αφορμή να μελετηθεί το μνημείο και να αποκαλυφθούν μικρές ενδιαφέρουσες ιστορίες, όπως ότι οι καμπάνες είχαν μεταφερθεί στη Βενετία από το Ναύπλιο, όταν η πόλη έπεσε στα χέρια των Τούρκων, με τον όρο όμως να επιστρέψουν όταν απελευθερωθεί. Φέρουν επάνω τη σφραγίδα του τεχνίτη τους και κρέμο-

ναν από μια σειρά αποσπασμένα ξύλινα κολονάκια, έτοιμα να καταρρεύσουν, κάτι που διαπιστώθηκε μόνο όταν κατασκευάστηκε η σκαλωσιά για την έναρξη των εργασιών. Το καμπαναριό με το ρολόι του για πολλούς αιώνες υπήρξε σημείο αναφοράς για τους Έλληνες που ζούσαν εκεί. Η ανέγερσή του (1587-1592) άρχισε μετά την αποπεράτωση του ναού του Αγίου Γεωργίου (1539-1577) και την ολοκλήρωση του ζωγραφικού διάκοσμου του εικονοστασίου και του ιερού της εκκλησίας από τον σπουδαίο ζωγράφο της

Κρητικής Σχολής Μιχαήλ Δαμασκηνό. Με το κομψό αυτό οικοδόμημα συμπληρώθηκε ένα μνημειακό σύνολο που ζήτησαν από τις βενετικές αρχές να φτιάξουν εξ ιδίων πόρων το 1511 οι Έλληνες της Βενετίας, οι «stradioti», όπως αναφέρονται στις βενετσιάνικες πηγές, δηλαδή οι στρατιώτες που υπηρετούσαν ως μισθοφόροι στον τοπικό στρατό. Το καμπαναριό χτίστηκε με δωρεά του Ιάκωβου Σαμαριάρη από τη Ζάκυνθο, ενώ ο ναός με εισφορές και θυσίες των Ελλήνων της διασποράς (κόστισε 15.000 χρυσά δούκατα).

